Ч. 82. Пятниця 26 (13) цьвітня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Администрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — З парляментарних комісий. — Криза без кінця. — Туреччина про митьве посередництво держав.

В дальшім ході вчерашного засіданя палати послів вели ся наради над урядничими предложенями. Промовляли оба ґенеральні бесідники пп. Ґерман і Стейскаль а відтак ухвалено цілу прагматику службову урядників і учителів приділити до комісиї для справ урядничих, а прагматику судейску до комісиї правничої.

Приступлено відтак до нарад над ординацию нотариальною і адвокатскою і над предложенем о покутнім писарстві. Промовляли між ин. пп. Лев Левицкий і Евген Левицкий. П. Евген Левицкий похвалює задержане адвокатури як вільного званя, бо обмежене число адвокатів було би получене зі шкодою для населеня, а принесло би користь лише адвокатам. Обговорюючи проект нотарияльного закона підносить, що є противний удержавненю нотаріяту і заявляє ся за переданем нотарияльних чинностий судам. — На тім наради перервано і палата приступила до дальших нарад над наглячим внесенем в справі податку домовочиншового. Промовляв п. Зайдль, по чім наради перервано і відчитано внесене і інтерпеляциї.

Слідуюче засіданє нині.

У войсковій комісиї п. президент міністрів виголосив — як ми вже доносили — довшу промову про войскові предложеня. Бесідник вказав на конечність побільшеня контингенту рекрута і вказав на примір німецку державу, де від 1889 року презенцийний стан підвисшено близько о 170.000 людий. Хоть в Німеччині при населеню 60 міліонів, річний контингент рекрута виносить 285.000 людий, то мимо того німецка держава не вдоволяє ся тим станом, якого у нас навіть по переведеню войскової реформи не осягне ся. Обговорюючи подробиці войскової реформи, ґр. Штірк вказував на те, що в звязи з войсковим законом іде реформа войскової карної процедури, яка вже від давна є домаганем парляментарних кругів. Міністер просив о скоре полагоджене войскового закона. Обговорюючи технично-політичні трудности, на які закон натрафив на Угорщині, президент міністрів зауважав, що ситуация на Угорщині вияснила ся в наслідок розвязаня кризи, а звідси випливає конечність приспішеня обрад в австрийскім парляменті. Войскова реформа обнимає зарядженя на довший час, управильнює справу на цілий ряд літ. Бесідник не міг навести моменту з заграничної політики, який би нам загрожував. Заграничка ситуация — що ґр. Штірк ствердив з вдоволенем — не дає ніяких признак, аби наше мирове становище було загрожене і мало витворити ся положене в якім мусілиб ми вчинити ужиток із зміцненої оружної сили. Помимо того не треба забувати, що в ріжних точках земскої кулі нагромадив ся пальний материял і що власне воєнні уоружения, в яких находять ся деякі держави є ясним доказом, що також чисто економічні інтереси можуть в даній хвили вимагати відповідної оружної сили. Не хочу — говорив він — малювати чорних картин і, дякувати Богу, не маю до сього причини, але власне думка мира, яка в тій комісиї числить так богато рішучих поклонників, думка, що мировий розвиток народів не повинен бути нарушений нині, може бути товчком до звернення повної уваги на конечність розвою воєнних сил, щоби ми були готові до евентуальної оборони інтересів держави. В тім дусї просить о скоре полагоджене войского закона.

Вчера вели ся дальші наради в тій комі-

Людина, що не вірила в щастє.

(З анґлійского — Д. Джерома).

(Конець).

Я зовсім стратив надію зробити добре діло й рішив просто викинути гуску й піти до дому, що я зараз і зробив. На розі улиці мене хтось гукнув.

— Ви загубили пакунок — вічливо сказав чисто одягнений добродій, подаючи мені гуску.

Я не мав сили йти дальше.

На щастє я стояв біля реставрациї і знову рішив зайти до неї. Я мав надію, що вино підкрипить мене, однак одержалось якраз противне. Я вийшов і ледви волік ноги та гуску. З розпукою в серци я підійшов до ріки, бажаючи кинути гуску в воду, але тут запримітив двох поліцийнтів, котрі стежили за мною. Мені здаєть ся, що в сю ніч поліция й мешканці Льондону були заняті моєю гускою. Ласкаво назвавши Бобіком одного з поліциянів, я спитав его, чи не хоче він, щоб я ему подарував мою гуску?

— Я вам скажу, чого я хочу — сказав він суворо — я чесна людина і підкупити мене не можна!

Така відповідь здала ся мені дуже неприємною і я ему про се сказав; що сталось потім, не памятаю. Закінчило ся тим, що він арештував мене. По дорозі до маґістрату мені пощастило чимсь відвернути его увагу і я кинув ся на втеки. Розляг ся свист, ціла юрба пігнала ся за мною, але ніхто не дігнав мене і я опинив ся сам на якомусь мості. З полекшею зітхнувши, я нарешті кинув гуску у воду. Тут мене ухопили за руку і я пізнав поліцианта, котрий арештував мене. Ми довго суперечились і нарешті мене всеж повели до маґістрату.

Они спитали, чому я втік після того, як мене арештували. Я сказав, що не хотів проводити Різдвяну ніч в маґістраті. Се здалось доволі слабим арґументом.

Мене спитали, що я робив на мості і куди я подів свій пакунок.

Я відповів, що кинув пакунок в воду і що то була гуска.

Мене спитали, чому я кинув гуску в воду.

Я відповів, що гуска була важка і я кинув єї тому, що она мені остогидла.

В той час війшов новий поліциянт з великим мокрим пакунком в руках. Осторожно розвязав шнурок, розгорнув папір і на столі перед моїми очима лежала вже вся синя мертва дитинка. Даремно я намагав ся довести, що пакунок не мій, що неиовлятно не моє, ніхто мені не давав віри. Зважаючи на мій нетверезий стан, мене в суді виправдано, але я всеж втратив свою наречену й чесне імя.

Він знову закусив циґаро і мовчки дивив ся в вікно. Нарешті він встав, взяв капелюх і хотів вложити его на голову. Ґуля однак так розросла ся, що голова відмовилась влізти в капелюх. Він покірно поклав его на коліна і зітхнувши, сказав:

— І всеж я не можу сказати, щоб я дуже вірив в щастє!...

РЕКРУТ.

(З німецкого — Роберта Міхеля.)

В осени, коли рекрутам пора до войска, зі всіх сіл Герцеґовини тягнуть до Мостару громадки новобранців, супроводжені ріднею та приятелями.

Тамтого року село Цітлюк давало кількох рекрутів. Дня 4 жовтня рано зібрали ся всі на дорозі біля коршми і рушили в дорогу. Проводило їх богато людий, бо днина була гарна та й до Мостару не дуже було далеко.

Попереду йшли молоді хлопці і дівчата. Говорили мало, зате шуткували, сьміяли ся та співали монотонні пісні, що зовсім не надавали ся до маршу, а кінчали жалісним довгим тоном, на скілько позволяв їм віддих. Старші ступали позаду, слухаючи пісень. Позаду йшов також молодий Мілько Попович; мати вела его за руку. Обоє попращали ся ще дома і тепер не говорили зовсім, хиба що мати сказала до него, аби позволив їй трохи нести куферок.

Попович волів би зовсім не йти з товаришами. Инші рекрути знали вже тілько з войска; старші брати або приятелі, що відбули цісарску службу, богато їм оповідали. Лиш Попович не знав нічого. Хата его родичів стояла далеко за селом і він не ходив ніколи до коршми. А до дівчат не приступив би ні за що в сьвіті. Як заговорив що до котрої, то поводила ся з ним як з рівним і кожда сьміяла ся з него, що він сам виглядає як дівчина.

Так йшла громадка, не розлучаючись, через цілий Мостар, аж до полудневих виголів. Була се площа до муштри і подобала зовсім на

сиї. Промавляли між иншими пп. Ґерман і Окуневский.

Комисия буджетова покінчила вчера ґенеральну дискусию над справою італіяньского виділу правничого і 37 голосами против 33 ухвалила перейти до подрібної дискусиї. В тій дискусиї ухвалено 23 голосами против 18 відослати предложене о італіяньскім виділі до субкомітету.

Крім двох згаданих радили ще вчера комисиї: зелізнича, правнича і господарча.

З Будапешту доносять, що по конференциях президента міністрів Люкача з провідниками сторонництв ситуация на Угорщині знов заострила ся. Ґр. Зічи заявив, що не може приняти предложень президента, а Юст зовсім отверто заповів розпочате обструкциї на найблизшім засіданю палати. Так отже надія на повне полагоджене кризи знов розвяла ся.

Відповідь Туреччини на посередництво держав жадає відкликаня декрету анексийного і признаня зверхництва султана над Триполісом яко підстава до дальших мирових переговорів. Заявляє дальше готовість до пороблення уступок економічних в Триполітанії. Бажає мира і прийме предложене в тім напрямі, коли они дадуть погодати ся з єї честию. Відповідь вказує вкінци на то, що Італіянці займили доси ледве кілька точок в Триполітанії і що населене додержало вірности султанови, отже не може бути бесіди о признаню анексиї.

Новинки.

Львів, 25 цьвітня 1912.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цісар затвердив вибір Адама Онишкевича, властителя більшої посілости в Нежухові на презеса я о. Остапа Нижанковского, гр. кат. пароха в Голобутові, на заступника презеса Ради повітової в Стрию.

— **Іменованя.** Концииіст Намістництва др. Юрий гр. Дідушицкий іменований концпістом міністериальним в IX кл. ранґи в спільнім міністерстві скарбу.

— **З зелізниці.** В пристанках Мацошин і Гребенне, положених на шляху Львів-Белзець, в котрих експедиция осіб доси відбувала ся за заплатою належитости за їзду в поїзді, тепер заведено продаж білетів їзди.

— **Самоубийства.** Вчера по 12 годині в полудне відобрала собі житє панна склепова Франціска Возняківна літ около 20, занята продажию вудженин в склепі Войціховского при ул. Краківскій ч. 2 Вийшовши на хвильку зі склепу до кухні побіч, пробила ся тут довгим різницким ножем пхнувши его собі в груди близько серця. За хвильку по єї виходї знайдено єї вже неживу, сидячу на кріслї. Завізвана поготівля ратункова ствердила лиш смерть. Тіло відставлено до інститута судової медицини Причина самоубийства незвістна.

Около 6 год. по полудни в домі при ул. Коральницкій стрілила до себе з револьвера жінка аґента торговельного, Катерина Федоровичева, а куля оминаючи серце, пробила легки. Поготівля ратункова відставила єї в грізнім станї до шпиталю. До сеї сумної події треба додати, що оногдашний „Wiek Nowy" помістив був під заголовком „Дефравдация" довшу новинку, в котрій широко розписав ся о тім, що аґент торговельний Данило Федорович допустив ся великого спроневіреня доходячого до 100 тисячів корон і втїк зі Львова з якоюсь каварняною касиеркою, полишаючи жінку з дїтьми на ласці божій. Против розпущеня тої чутки виступає „Kurjer Lwowski", а доказуючи, що анї Федорович не втїк, бо був на поліциї і не втекла з ним ніяка каварняна касиерка, та й що справа спроневіреня инакше представляє ся, бо Федоровича не арештовано, назвав каридостойним таке легкодушне пускане в сьвіт вістий, котрі в данім случаю можуть дотичному чоловікови пошкодити на ціле житє.

Самоубийством закінчив також директор стрийскої ґімназиї, Казимир Наґурецкий, котрого свого часу відставлено на Кульпарків до дому божевільних. В ночи підчас великодних сьвят повісив ся він в своїй кели на хустці, котру зачепив до двериць вентилятора. Самоубийника знайдено без житя в позиції сидячій.

— **Нещасливі пригоди.** Вчера около 11 год. рано, в місци, де сходить ся ул. Бема з Городецкою, стала ся страшна пригода, котрої жертвою впала якась бідна женщина. Інжинір К. Ріхтман їхав під ту пору самоїздом в долину ул. Городецкою за ваґоном електричного трамваю; нараз добачив на шинах якийсь віз з набором, отже задержав самоїзд. В тій хвили пук один з пневматиків, а віз на мокрім ховзкім бруку обернув ся і зачав поволи задом з'їздити в долину. В тій хвили надійшла якась бідна жінка, а самоїзд потрутив єї так, що она впала, а самоїзд виїхав на неї. Коли єї видобули з під самоїзда, показало ся, що она падаючи, вдарила головою об край тротоару так сильно, що голова їй розскочила ся і она ще лиш слабі давала ознаки житя і в дорозі до шпиталю померла. — Осьмилітний хлопчина Кальман Фльос, замешкалий при родичах в домі ч. 4 при улици Полтви, спускав ся з пустоти по поручу від сходів, а стративши рівновагу, впав з висоти другого поверха і так розбив собі голову, що нема надії удержати его при житю.

— **Кілько Русинів в Канаді.** Після послідної конскрипциї населене Канади єсть майже так велике як Галичини, бо виносить 7 і пів міліона душ. Число Русинів в поодиноких провінциях виносить в круглих числах: Манітоба 58.000, Саскачеван 54.000, Альберта 45.0000, Онтеріо 10.000, Брит Колюмбія 10.000, Квебек 5.000. На другі части Канади припадає 18.000. Найгустїйше заселені Русинами отсї провінциї: Манітоба, Саскачеван, а відтак Альберта. Коли возьмемо під розвагу ріжні народи заселюючі Канаду, то прийдемо до заключеня, що український нарід занимає четверте місце. Перше місце занимає анґлїйский нарід (Шкоти і Ірляндці), відтак Французи а по них Німці.

— **Досліди над народною мовою.** Шкільна краєва Рада розіслала до зарядів шкіл і до учителів шкіл народних в Галичині отсей обіжник: Професор Яґайлоньского університету, др. К. Нітш, вибирає ся в подорож по краю в цїли досліду над народною польскою і рускою мовою. А що на селі нераз не легко з'єднати собі у мешканців довіре, тому взиває ся заряди шкіл і учителів народних шкіл, щоби старати ся улекшити працю сему професорови, чи то через познакомлене его з людьми і усуненє їх підозрінь, чи також через дозвіл над студиями дітий в школї, без шкоди для науки, головно поза шкільними годинами.

— **Револьвери в моді.** На Марийскій площи арештувала поліция тамтої ночи трох академіків, котрі їхали в дорожці і стріляли з револьверів. Арештовані заперечили тому і револьверів при них не найдено. Небавком зголосив ся на поліциї якийсь Пордес і зложив три револьвери, які знайшов на Марийскій площи. Крім того др. Михаловский доніс поліциї, що в его помешканю вибито шиби револьверовими кулями.

Поліция арештувала візника Івана Коваля, котрий прийшов до фабрики бетонів Ґрінберґа з набитим револьвером і відгрожував ся, що застрілить властителя фабрики за то, що его відправив.

На ул. Цибульній арештувала поліция переплетничого ученика Михайла Мармароша, котрий узброївшись в револьвер, намавляв других хлопців до рабункових нападів на публику виходячу з театру.

— **Пияки.** Петро Дула забавляв ся оногди в однім з шинків при ул. Личаківскій. Коли забава була вже в позній розгарі, Петро казав собі дати „більший мішаної" і для наданя ще більшого смаку всипав до келїшка досить значну скількість перцю. По випитю тої „мішанки" так захлиснув ся, що впав на землю і зачав душити ся. Заким прикликано поготівлю ратункову, один з его товаришів влив в него досить значну скількість води і так відратував его та привів знов до притомности. Дуже ослабленого відставлено до дому.

Другий пияк Петро Мендик підпивши собі, впав до дому під ч. 11 А при ул. Солярнї, вломив ся крізь вибиту в дверех шибу до сутеренового помешканя а викинувши крізь вікно 3 лїтного хлопця, почав нищити меблї. Комірники заалярмовані плачем дитини прикликали поліцияна і віддали авантурника в его руки а той повів его просто до арешту.

велику сільску толоку. Були там уже люди з найдальших сторін, з Зупаняцу, Коніци, Фочі, Ґацка, Білєка, Требіні; а що ріжнили ся ношию, то кожда громадка стояла окремо.

Презентоване йшло дуже поволи. Підофіцири видобували з юрби тих, на котрих припадала черга, і приводили їх на місце, де капітан з повітової доповняючої команди прочитував з окрема рекрутів і сейчас приділював до компаній.

Старі вояки увихали ся поміж гуртами рекрутів і глядїли знакомих, коли з ними не вийшли молодші братя з родичами. Перекупні вештали ся з овочами, инші накидували ся з кукурудзяним хлібом, сиром, печеною бараниною, чорною кавою або ріжною проходолодою.

Кількох старших вояків зійшло ся разом і стали танцювати, співаючи. Без зазиву виходили молоді дівчата і мішали ся серед гуляючої метушні. Підходили також инші хлопці. Гурт більшав і розширював кружок видців, що глотили ся довкола співаючих молодих гуляк.

Кождий відчував значіне дня. Не лежало се у вдачи тих простих людий, але настроєні сьвяточною метушнею, просьбою та сьпівом уявляли собі то значіне тим лекше.

Инакше було з Поповичем. Вже по дорозї він не мішав ся до сьпіву, будучи на все рівнодушним. Тепер сидів також осторонь з матірю, дожидаючи, коли прийде на него черга. Коли другі намагались всякими способами підхмелитись, Попович находив ся мимохіть у сильнім похмілю, від тої величи, що била в очи, коли оглядав войскові мундури.

Попович слїдив за підофіцирами поглядом залюблених дівчат. З роду нічо не припало єму так до вподоби, як сей гарний мундур. Вправді фез мали підофіцири такий як він, але его вилиняв і обліз від дощу та сонця, а їх був гладонький, з чорним шовковим кутасом і блєстів червоною ясностию. Чорно блискучі чоботи подобали ся єму також і золоті ґузики, а найбільше припав єму до вподоби вузкий мундур, що приставав тїсно до тіла, якби чоловік з ним уродив ся. Руки, що на думку Поповича були сотворені до тяжкої праці, тепер одіті в білу шкірку були для него іззa своєї краси чудною загадкою.

Подумавши, що й він сам небавком буде носити такий мундур, аж тремтів з горячки. Мати питала его журливо: „Боїш ся, Мілю?"

Громада Цітлюк прийшла на чергу одна з послїдних. Коли прочитано Поповича, він витягнув свою руку з материньскої і не оглядаючись, пішов за підофіцирoм. Єго приділено до 15-ої компанії в Мостарі.

Підофіцир уставив рекрутів в один ряд і повів їх до бараку. Тут оглянув їх капітан, спитав кождого про імя і велів розмістити їх по комнатах.

Мати Поповича потягла разом з другими під бараки. Відтак дожидала, чи не вийде Мілько. Коли зміркувала, що не дiжде ся, розстелила під муром бараку свою загортку і положилась спати.

Фельдвебель дожидав рекрутів нетерпеливо. Хотів їх ще того самого дня бодай так опорядити, щоби вже рано мож було розпочати муштру. В кутї слабо осьвітленої комнати лежали готові на купі старі мундури, чоботи і фези. Старші вояки з компанії помагали рекрутам надівати нову ношу. Як котрий вже упорав ся, збентежений спускав руки та оглядав себе з лячною усьмішкою.

(Конець буде).

Господарство, промисл і торговля

— **В справі прогульки на господарску виставу до Праги в днях 13—18 мая с. р.** повідомляємо інтересованих, що прогулька відбудеся! Зголошених є до тепер 35 участників, з котрих більшість вплатила вже по 50 кор. на кошти білету зі Львова до Праги і назад. Роблять ся заходи о узискане зелізничої знижки. Вскорі розішле ся зголошеним участникам докладну проґраму прогульки. Зголошених участників, що не вплатили ще гроший, просимо, щоби се зробили як найскорше. Хто хотів би ще зголосити ся, зволить зробити се як найскорше. Зголошуватись і звертатись по інформациї як також надсилати гроші, а іменно по 50 кор. за особу, належить на адресу „Сільского Господаря", Львів, ул. Зіморовича ч. 20, I. поверх. Інформаций уділяє також кожда філія „Сільского Господаря" на основі одержаного від Головного Видїлу товариства обіжника. — *З Президиї „Сільского Господаря"*.

— **Ціна худоби і безрог у Львові.** (Комунікат Краєв. Союза для збуту худоби з торгу у Львові дня 19 цьвітня 1912).

На торг пригнано:

Волів	26	штук
Бугаїв	18	„
Коров	192	„
Ялівника	117	„
Телят	205	„
Овець (кіз)	—	„
Безрог	118	„
Разом	676	штук

Плачено за метричний сотнар живої ваги т. є. за 100 клґр.

За опасові воли	від 100	кор.	до 108	кор.
„ худі воли	„ —	„	„ —	„
„ бугаї	„ 90	„	„ 100	„
„ корови на заріз	„ 76	„	„ 90	„
„ ялівник	„ 80	„	„ 96	„
„ телята	„ 70	„	„ 101	„
„ безроги	„ 96	„	„ 106	„

Телєграми.

Відень 25 цьвітня. Палата послів. Президент заявляє, що бар. Рольсберґ, ческий аґрарий, зложив мандат. Палата приступила до дальшого першого читаня предложень о ординациї адвокатскій, ординациї нотарияльній і о покутнім писарстві. По бесіді о. Глядніка (Словин.) вибрано ґенеральних бесідників: за — Офнера, против — Штеклєра.

Константинополь 25 цьвітня. Коли один з анґлійских пароплавів змагав ся мимо заказу переплисти через Дарданелї, команда портова подала до відомости, що корабель, котрий би пробовав переплисти, буде арматними стрільнами затоплений.

Константинополь 25 цьвітня. Зачувати, що також анґлійска амбасада поробила у Порти кроки в цїли отвореня Дарданелів.

Константинополь 25 цьвітня. Ходить чутка, що Росия вишле ще більше войска на Кавказ.

Петербург 25 цьвітня. Міністер справ внутрішних Маров заявив в думі, що вповні похваляє поступоване властий в копальнях золота. Міністер зазначив політичний характер страйку і сказав, що серед проводирів страйку був також Батахов, посол до другої Думи, котрого засуджено на 4 роки примусової роботи, а котрий з иншими проводирями страйку втік. Дальше запримітив бесідник, що не многі вояки, загалом 110 мали діло з семитисячною товпою. Урядові вісти поясняють, що був намір роззброїти войско і ограбити копальні.

Курс львівский.

Дня 24-го цьвітня 1912	Платят К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	700·—	706·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	436·—	442·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	548·—	556·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	485·—	495·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·80	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	98·10	98·80
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.	98·50	99·20
4% листи застав. Банку краєв.	92·50	93·20
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	97·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·20	91·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·70	98·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	98·10	98·80
Зеліз. льокал. „ 4% по 200 К	90·50	91·20
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ 4% по 200 К	88·50	89·20
„ м. Львова 4% по 200 К	91·—	91·70
IV. Льоси. (Курс віденский)		
Австрийскі черв. хреста	59·75	77·15
Угорскі черв. хреста	59·75	65·75
Італіянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	79·—	85·—
Базиліка 10 К	34·50	35·50
Йошіф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·36	11·46
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·50	117·90
Доляр американьский	4·80	5·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопала) у Львові. Телефона ч. 527.